

Zondag 14 november 2021, 33^e zondag door het jaar

Daniël 12,1-3

In die tijd zal de grote vorst Michaël opstaan om de kinderen van je volk te beschermen. Want het zal een tijd van nood zijn, zoals er eerder nog geen is geweest zolang er volken zijn. Maar al degenen van je volk, die in het boek staan opgetekend, zullen in die tijd worden gered. En velen van hen die slapen in het land van het stof, zullen ontwaken, sommigen om eeuwig te leven, anderen om de smaad van een eeuwige schande te ondervinden. Dan zullen de wijzen stralen als de glans van het uitspanseel en degenen die de mensen tot gerechtigheid hebben gebracht, zullen schitteren als de sterren voor eeuwig en altijd.

Evangelie volgens Marcus 13,24-32

Maar na die verschrikkingen zal in die dagen de zon verduisteren en de maan geen licht meer geven; de sterren zullen van de hemel vallen en de hemelse heerscharen in verwarring geraken; dan zullen zij de Mensenzoon zien komen op de wolken, met grote macht en heerlijkheid. Dan zal Hij zijn engelen uit-zenden om zijn uitverkorenen te verzamelen uit de vier windstreken, van het einde der aarde tot het uiteinde des hemels.

Trekt uit de vergelijking met de vijgenboom deze les: Wanneer zijn twijgen al zacht worden en beginnen uit te botten, weet ge dat de zomer in aantocht is. Zo ook, wanneer gij deze dingen ziet, weet dan dat het nabij is, ja voor de deur staat. Voorwaar, Ik zeg u: dit geslacht zal niet voorbijgaan, totdat dit alles gebeurd is. Hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar mijn woorden zullen niet voorbijgaan. Van die dag of dat uur weet niemand af, zelfs niet de engelen in de hemel, zelfs niet de Zoon, maar de Vader alleen.

Overweging

Wat doe je als de toestand hopeloos lijkt? Je schakelt God in, zo is het vroeger vaak gegaan en gaat het nog. De joden zaten onder de knoet van de Romeinen, en dat was een akelig imperium dat heel wat mensen aan het kruis heeft genageld. Het heeft ook de tempel verwoest, voor joden het heiligste dat er was. Een zinvol leven zonder tempel, dat was voor een jood onvoorstelbaar. Een uitweg uit de nood en malaise? Nergens te bekennen. Waar je ook kijkt, geen hoop en perspectief. De stroom van de geschiedenis heeft de joden gebracht tot het afvoerputje waarin ze dreigen te worden weggespoeld.

Kansloos dus, geen uitzicht op bevrijding. En dan gaan de joden langzaam begrijpen, ze beginnen te vermoeden, dat God de klus gaat klaren en zal zorgen voor een nieuw begin. Want, zegt Jezus, wat voor mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God. "De sterren zullen uit de hemel vallen en men zal de mensenzoon zien komen op de wolken, bekleed met grote macht en luister. Hemel en aarde zullen verdwijnen" en ten onder gaan.

Voor de joden was dat geen angstvisioen maar een droom, een aanjager van hoop en blijde verwachting, iets waar ze naar uitzagen, een droom die hen in leven hield. Op de rand van het afvoerputje, daar ontstaat de droom, het geloof in de nieuwe wereld, en God zal daarvoor zorgen.

Veel mensen zijn bezorgd en bang: in wat voor wereld komen onze kinderen en kleinkinderen terecht? Groeien de problemen ons niet boven het hoofd? Staat het water ons niet reeds tot de lippen? We proberen de opwarming van de aarde te voorkomen, de CO₂-uitstoot te verminderen en bouwen windmolens en zonneparken. Maar al die mooie windmolens en zonnepanelen, daar zitten edele metalen in. Zonder die metalen draait geen molen en werkt geen zonnecel. Maar ze zijn zeldzaam, die metalen. Er zijn er te weinig. 90 % is in het bezit van China. Daar zitten we dan zo meteen, met onze windmolens en zonnepanelen.

Dan maar soberder gaan leven, is dat misschien de oplossing? Op het moment dat u 's ochtends opstaat, heeft u al meer energie verbruikt dan een familievader met drie vrouwen en 29 kinderen in Ethiopië de hele dag verbruiken zal. Maar hoe kun je nog soberder gaan leven en minder energie verbruiken dan als je de hele dag in je bed gaat liggen? Maar onze westerse levenswijze kunnen we niet zo maar veranderen. Als we al zouden willen.

Het vluchtelingenprobleem en de migratie, het lijkt onoplosbaar. Met een nieuw dieptepunt op dit moment aan de Poolse grens. De schuld daarvan ligt bij Lukaschenko, in Wit-Rusland. Maar wat heb je eraan als je weet wiens schuld het is. Het probleem los je daarmee niet op.

De toestand in de wereld is ernstig, misschien hopeloos. Menselijkerwijs gesproken. Je kunt er cynisch van worden. Maar het kan ook het begin zijn van een droom, dat er echt een andere wereld komt, niet alleen een betere versie van de huidige. Een wereld die komt van God. Niet dat wij achterover zouden mogen leunen en onze handen in de schoot leggen. Natuurlijk moeten we soberder gaan leven. Als wij het niet doen, zal God het ook niet voor ons doen. En er valt genoeg te doen, voor ieder van ons. Kijk maar om je heen.

Maar vertrouwen wij niet teveel op onszelf? Denken we niet stiekem dat wij het kunnen fiksen? Dat het toch van ons afhangt? En wat doen we dan, als de problemen ons boven het hoofd groeien en we het niet meer zien zitten met wat wij mensen doen? Als we niet meer kunnen geloven dat het beter wordt en er vooruitgang is? Dan steken inderdaad cynisme en moedeloosheid de kop op.

Daarom geloven wij, geloven dat God groter is dan wij en dat het nog kan, ook als het er menselijkerwijs niet op lijkt. Het is een vreemd geloof. Moeilijk ook. Het is ermee als met de baron van Münchhausen die zich aan zijn eigen haren uit het moeras omhoog trok. Het geloof steunt niet op tekenen en voorbeelden van hoop en vooruitgang die we denken om ons heen te zien. Op het vernuft van mensen, en ook niet op hun goede wil. Het werkt en werkt en werkt, maar vertrouwt alleen op God die in ons werkt. Niet op het drijfzand van mensenwerk.

Als de wereld nog kan worden gered, dan door dát geloof. Amen.